

‘Reizigers’ claimen hun oude stek

Overal zijn woonwagendwoningbewoners het zat. Wagenplaatsen nemen af en ze voelen zich ongewenst. Oudbewoners van het kamp in Drachtstercompagnie betrekken daarom hun oude grond.

NOOR VLOEIMANS

Als een trofee hangt het slot aan de voortent van Bauke Tel. Maandagmiddag heeft hij samen met medebewoners het slot om het hek aan de Kromme Wyk geforceerd. Hij reed een caravan het terrein op en bracht er de nacht door. Terug naar zijn geboortegrond waar hij tot zijn twaalfde oorlogje en verstoppertje speelde.

De rek is eruit, zeggen de kampbewoners. Sommigen, zoals Tel, hebben vanwege een gebrek aan plaatsen voor woonwagens geen vaste woon- of verblijfplaats. Noodgedwongen leiden veel oud-bewoners een zwervend bestaan. Ja, ze zijn reizigers. Maar nu voelen ze zich opgejaagd vee. Ongewenst. In een huis wonen is geen optie; daar voelen ze zich opgesloten.

Niet alleen de onduidelijkheid zijn de woonwagendwoningbewoners zat, ook hun imago willen ze veranderen. Een van de redenen waarom ze hun voormalig terrein hebben bezet, is dat ze op veel plekken niet welkom zijn. Inwoners van woonwijken zien de reizigers liever gaan dan komen, zo bleek uit diverse informatieavonden die Drachten in het verleden heeft gehad.

Begin dit jaar achtte de gemeente Smallerland drie locaties geschikt: het bestaande kamp aan de Wetterwille, het groengebied tussen Fennereed en Waterbies en in de

Antonio Pater, Maria Wolters met dochter Angelina Pater, Bauke Tel, Sjoukje van der Velde en Appie Pater willen een plek om te wonen. FOTO LC/ARODI BUITENWERF

woonwijk Vrijbrugh. Inwoners zagen het niet zitten en waren bang voor overlast.

De oud-bewoners van De Kromme Wyk proberen al jaren bij de gemeente meer wagenplaatsen los te peuteren. Tot nu toe zonder resultaat. In het hele land woedt een uitsluitingsbeleid als het op woonwagendwoningkampen aankomt. „Als er een wagen wegging, kwamen er betonblokken op die plek. Er mochten absoluut geen nieuwe wagens komen”, herinnert Tel zich zijn jeugd.

Tel is niet de enige die de nacht op het enigszins verwaarloosde terrein heeft doorgebracht. Samen met Sjoukje van der Velde en Antonio Pater sliepen ze in drie caravans op het terrein tussen Drachtstercompagnie en Ureterp. De sanitaire voorzieningen staan er nog. De hokjes zijn vervallen, een paar met graffiti bespoten. Er grazen drie paarden in een afgezet stuk land. De rest van het

‘Ik hoef niet per se terug, maar het gaat om behoud van onze cultuur’

terrein is overwoekerd met brandnetels.

Van der Velde zit er tussen, in een tuinstoel. Met een kopje koffie en een sigaretje zit ze weggedoken in haar dikke vest. „Ik heb het steenkoud hier.” Weggaan is geen optie: in een huis wonen, daar piekert niemand over.

Hoe het terrein erbij ligt, maakt Tel allemaal niks uit. „Ik hoef niet per se hier terug, maar het gaat om het behoud van onze cultuur. We willen gewoon in onze wagens blijven wonen met onze gezinnen. In een huis komen de muren op me af,

daarom doen we dit. Als we af blijven wachten, gebeurt er niks.”

Naarmate de uren verstrijken, gebeurt er veel op het terrein. Vrienden en familie rijden af en aan. Koffiezetapparaten worden uitgepakt, tuinstoelen en -tafels komen tussen de caravans in te staan. Hier maken mensen zich op om langere tijd te vertoeven.

Zolang het nodig is, willen ze blij-

ven. „Laat de gemeente maar met een oplossing komen”, zegt Antonio Pater. „Ze roepen al jaren dat ze bezig zijn met het regelen van plekken voor ons. Nou, laat maar zien.”

Tel stapt in zijn auto. Even douchen bij zijn moeder die een stukje verderop in een wagen woont. Want hoe goed ze het zelf nu geregeld hebben; een warme douche ontbreekt.

Bekijk op www.lc.nl/video

Gemeente: er komt structurele oplossing

Over een paar weken treedt de gemeente Smallerland naar buiten met voorstellen om het woonprobleem structureel op te lossen. Op dit moment onderneemt Smallerland geen acties tegen de bewoners die aan de Kromme Wyk bivakkeren, zo meldt burgemeester Tom van Mourik. „Ik begrijp dat de bewoners vinden

dat het lang duurt.” De gemeente zit in een spagaat: aan de ene kant moet er ruimte zijn voor de woonwagendwoningbewoners, aan de andere kant willen inwoners van buurten hen niet te dichtbij.

„We kunnen beide stemmen niet negeren. Het is lastig met elkaar te verenigen”, zegt Van Mourik.